

Barnopera blir vass samtidskommentar

BLEKINGE Publicerad 16 okt 2017 kl 20.19

Momo (Anke Briegel) och Det Kongelige operakör i snabbmatskön. Ur "Momo og tidstyvene" på D...
Foto: MIKLOS SZABO

Svår musik och tungt tema. Hanna Höglund tycker ändå att "Momo och kampen om tiden" på Köpenhamnsoperan är bra.

Text **Hanna Höglund**

OPERA | RECENSION. Det är fortfarande id-kontroller på tåget över Öresundsbron på väg till Köpenhamn. Jag klarar mig med körkort. Men den utländska kvinnan intill granskas av kontrollanten och pressas på att visa passet. Som om det vore krig, som en vän en gång sa med en rysning.

Och det är det ju. Inte bara i kompositören **Svitlana Azarovas** hemland Ukraina. En ockupation är också i centrum för Azarovas opera "Momo og tidstyvene" som fick sitt uruppförande i söndags på Köpenhamnsoperans stora scen.

Mystiska grå män i plommonstop invaderar en fredlig liten by och lurar av invånarna deras enda tillgång – tid – med djup olycka som följd. Verket är byggt på den tyske författaren **Michael Endes** anti-totalitära och anti-kapitalistiska 1970-talsklassiker om den föräldralösa flickan Momo som är den enda som kan stå upp mot den månghövdade mansfienden som ser ut att vara sprungen ur en surrealistisk **Magritte**-målning och vill få alla att konsumera mer.

Regi av Elisabeth Linton

Och operan i regi av **Elisabeth Linton** med dirigenten **Anna-Maria Helsing** och knivskarp koreografi av **Sara Ekman** har blivit riktigt bra. Trots att det är en familjeföreställning med chockerande svår, ultra-expressionistisk musik med ytterst få döda punkter, och ungefär en enda vacker melodi under loppet av två timmar.

Låter det jobbigt?

Inte när det klär den dystopiska storyn så väl och stagar upp dess mindfulness-iga, puttinuttiga inslag så att den samtidigt blir intressant samtidskommentar. Azarova jobbar i sin första opera gärna med riffiga talkörer, klocktickande orkester och gör i stora ensemblescener Momos fattiga men glada by till ett slags ljus spegelbild av det inskränkta fiskesamhället The

Burrough i **Benjamin Brittens** "Peter Grimes". Med kärva, musikaliska dissonanser som ett mullrande hot vid horisonten och slaviskt folklig flair.

Självklart finns en parallell till danskt och svenskt flyktingmottagande här. Byn tar trots sin fattigdom emot det avvikande med öppna armar oavsett om det handlar om queera countertenorer som **Morten Grove Frandsens** Gigi eller ensamkommande barnhemsbarn med krulligt mörkt hår, som Momo.

Bybarn i militäriska led

"Det är som att hon alltid varit här" sjunger de. Tills de grå männen lurar invånarna att ge bort sin tid och låter bybarnen (den entusiastiska barnkören från Sankt Annae Gymnasium) gå i militäriska led till förvaringslokaler misstänkt lika gaskammare. Då hinner ingen längre med någonting.

Och Momo, vars övernaturliga lyssningsegenskaper Azarova illustrerar med sopranen **Anke Briegels** kristallklara vokaliser, får det omöjliga uppdraget att rädda världen barfota, i lappad rock. Likt en Annie, en Ronja, en Pippi.

Självklart klarar hon det.

BARNOPERA

MOMO OG TIDSTYVENE

Av Svitlana Azarova

Regi Elisabeth Linton

Operaen, Köpenhamn

Speltid 2 t.

Ålder 8+

Hanna Höglund är kritiker på Expressens kultursida.